

— Три години! — извика уплашено птицата. — И не се намѣри нѣкой да те накаже за това варварство! . .

— Какъ не? . . Колко много неприятели имахме тамъ! Особено не ни даваше мира къртицата. Колко братя погинаха отъ нея! Па и малко ли насѣкоми има въ земята, които ни пазятъ и точатъ зѣби за кожата ни! Какъ да е, азъ се спасихъ. Въ четвъртата година азъ почувствувахъ, че кожата ми затвърдѣ, станахъ неподвиженъ, изгубихъ апетитъ и ме налегна сънъ. Поискачихъ се малко по-близо до повърхността. Тукъ азъ се обърнахъ на какавида и заспахъ.

— Извинявай, драгий, но азъ страшно изгладнѣхъ и не ще мога да те чакамъ, — каза скворецътъ като се наведе отново къмъ бръмбаря.

— Сега, сега! — отговори бръмбаря. — Ще ме изядешъ, нѣмамъ нищо противъ, но ти още не си чулъ най-интересното отъ моя животъ.

— Е скоро ли ще е то? — попита нетърпѣливо скворецътъ.

— Още малко, — отговори насѣкомото и пооправи смачканото си крилце.

— Половинъ година, продължи той, а може и повече да е било, азъ спяхъ. Надъ менъ валѣ снѣгъ, фъртуни грозни виѣха, земята трещѣше отъ мразъ, а азъ нищо не усѣтахъ. Веднажъ азъ се събуждамъ доста силенъ и виждамъ по себе си голѣма промѣна. Азъ вече имахъ глава, гърди и коремче, както всѣко насѣкомо: имахъ шестъ крака, два чифта меки крила, на главата си рога съ четчици за очистване очитѣ отъ прѣстъ, съ една дума азъ бѣхъ вече сжщо насѣкомо.

— И ти веднага хвъркна да ядешъ листата! Знамъ те азъ негоднико! — сърдито извика птицата и подскочи надъ бръмбаря.

— Ей сега, — отговори бръмбаря, като се малко поотмѣсти отъ крака на птицата, — собствено, ей сега ще дойдемъ до най-интересното мѣсто.

И бръмбарътъ пакъ почна да разказва:

— Дълго не седѣхъ въ тази тѣсна черупка, а се обърнахъ веднажъ, дваждъ, скжсахъ покривката и се освободихъ. Безъ да мисля много, завъртѣхъ се на-